

Publicerad 2011-03-14 21:02 av Regn & Grus

Eldflinga

I den långa vinternatten
de skymda stegens skog

finns en nyfödd liten älva
med frostad framtidstro

stormskadad
vilsen
långt från de sina

bleka lilla älvan har
tappat sin röst
minns inte
vindbärande solsång

hon rotar sina frusna tår
i frostbäddad fåra

vill inte leka
inte känna långsam saknad

vad är det här för värld
där själva luften faller till is?

iskristallens flinga står inför
förvandling

små droppar av vinterfång
töar hennes värld

lilla älvan börjar vandra över
sömntung mark
då skogen vaknar

vart hon än går
möter hon nya ord
ömt utan rim och reson
blir de hennes egen sång

stammars skrovliga yta under
frusna fingrar
skänker henne de första hesa..

"Tallbrus granesång
följer genom nattens gång"

nattens vindar vakar där hon
söker skydd bland trädets grenar..

"Daggdropp hästkastanj
lös den gråt som vittjar agn"

på sin makliga vandring
genom skog & mark
finner hon mycket att lära känna
presentera sin inför..

"Skogsmus lindesus
lär mig längta gryningsljus"

"Vildmo kärnsafir
spegla själen ren i dis"

stegen blir allt lättare
sinnets ljusnar och för första
gången möter liten älva våren!

"Skräddarbarn ytnovis
skänk mig vighet på dit vis"

"Gryningsljus dagkokong
led mig hem från
nattens vik";

de värmande vårvindarna
återvänder

följer nyfiket älvans vandring
då sången färgar vingarna

livligt gröna

Våren är äntligen här!

Solen smeker lockande utanför köksfönstren och med ett nyvaket leende bestämmer jag mig för att ta ledigt. Packar hett kaffe, filt och läcker kladdkaka som blev över från igår. Snör vant på mig vårkängorna och är färdig att ge mig iväg.

Tänker ta en tur till en mycket speciella plats långt uppe i skogen.

De glömda frodiga blåsippebackarna med ett otroligt vackert litet vattenfall.. man hör det på avstånd och väl där finns allt för sinnena att njuta av. Den klara porlande livliga bäcken, dammen med fiskar så orädda att man nästan kan röra vid dem, intill den lilla stranden lägger grodorna sina yngel och nedanför ligger dalen med uråldrig skog. Det finns delar kvar av en bred gammal stenvägg precis vid dammens kant, en perfekt plats att ha picknick på, allt är orört och doftar friskt av skog.

Det är inte helt enkelt att hitta, det finns ingen stig och inget visar vägen, man måste veta hur man rundar kärret över halvmurkna broar och följer igenvuxna steg genom skogen. Förbi sedan länge glömda övervuxna husgrunder och knotiga envetna vildapelträd.

Om vintern är det omöjligt att ta sig hit, när jag strövar genom det höga vildgräset ser jag att snön gått hårt fram med skogen i år, många fallna storheter ligger i min väg, men så äntligen möts jag av bäcken som muntert porlar genom blåsippebackarnas sten och mossor. Att något så sagolikt vackert existerar!

Följer en rådjursstig den sista biten och kan äntligen kliva upp på dammens stenklädda kant. Blicken följer med när dammens tysta vattnet ivrigt splittras och letar väg genom vattenfallet och vidare.

Sätter mig ned och lutar ryggen mot en solvärmd stam, snör av mig skorna och vickar lite på tårna. Nedanför breder dalen klädd i blåsippor ut sig och jag känner mig hemma.

Tar ett djupt andetag, blundar och njuter helhjärtat av vårvindarna, fåglarnas ivriga kvitter i trädens mjukt vajande toppar och den kännbara stillheten.

I en tankeskugga hörs en lustig melodi orden får mig att le..

"Hindbror bäckhäst
låt oss tävla på din fest"

Kan inte låta bli att sätta mig upp och kisa genom solglittret som dansar över dammen, man kan nästan tro

att det är solens dans till våren. Så lustigt.. mitt bland alla solfärgade glitter finns en liten grön?! Måste vara en spegling från näckrosbladen jag vet finns under ytan. Framåt sommaren vilar stora vita blommor fridfullt över den blanka ytan och fiskarna söker skugga där under heta sommartimmar.

”Systersol stormgång
skänk mig gåtan om din sång”

”Mosslen blomsterfamn
låt mig vila i din hamn

efter dansen natten lång”

Jag rynkar pannan medan jag försiktigt doppar fingrarna i det fortfarande kyliga vattnet, såå borde det inte vara, om solen dansar till våren borde sången sluta med ”dagen lång”.. hmm.. ibland undrar jag var alla luriga intryck kommer ifrån. Jag breder ut filten över marken och lägger mig bekvämt ned, låter min allt för livliga fantasi segla med de tunna molnskyarna mellan vajande trädkronor över mig.

Solglittret skingras lite, flyter närmre i sin svävande dans och jag hör några sista viskande ord innan jag somnar i vårsolen..

”Stiltjesus
i dina fridlysta lundar..”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Regn & Grus med Poeter.se id #20419 innehar upphovsrätten